

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Artur Pokojski

z udziałem oskarżyciela z I Urzędu Skarbowego w G. E. A.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 2 i 23 czerwca, 29 września 2015 roku oraz 28 kwietnia 2016 roku sprawy

G. B. (1), syna H. i M.,

urodzonego w dniu (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 22.02.2010 roku do 20.06.2012 roku w G. jako osoba odpowiedzialna w „E. G. B. & W. R.” Spółka Jawna (...) 051 34 61, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące styczeń, luty, sierpień grudzień 2010 roku oraz marzec, wrzesień listopad 2011 roku oraz styczeń, luty marzec, kwiecień, maj 2012 roku w łącznej kwocie 21.148,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 77 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

w okresie 21.01.2013 roku do 20.01.2014 roku w G. jako osoba odpowiedzialna w „E. G. B. & W. R.” Spółka Jawna (...) 051 34 61, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od grudnia 2012 roku do grudnia 2013 roku w łącznej kwocie 1.211,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 77 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

W. R., syna R. i M.,

urodzonego w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 22.02.2010 roku do 20.06.2012 roku w G. jako osoba odpowiedzialna w „E. G. B. & W. R.” Spółka Jawna (...) 051 34 61, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych

wynagrodzeń za miesiące styczeń, luty, sierpień grudzień 2010 roku oraz marzec, wrzesień listopad 2011 roku oraz styczeń, luty marzec, kwiecień, maj 2012 roku w łącznej kwocie 21.148,00 zł,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 77 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

w okresie 21.01.2013 roku do 20.01.2014 roku w G. jako osoba odpowiedzialna w „E. G. B. & W. R.” Spółka Jawna (...) 051 34 61, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za okres od grudnia 2012 roku do grudnia 2013 roku w łącznej kwocie 1.211,00 zł,

tj. o popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 77 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k. w zw. z art. 9 §3 k.k.s.,

I. ustalając, że oskarżony **G. B. (1)** dopuścił się przestępstwa skarbowego zarzucanego mu w punkcie I. aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 77 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. i uznając, że wina i społeczna szkodliwość w zakresie tego czynu nie są znaczne na podstawie art. 41 §1 k.k.s. oraz art. 20 §2 k.k.s. w zw. z art. 66 §1 k.k. i art. 67 §1 k.k. warunkowo umarza postępowanie o ten czyn na okres próby wynoszący rok;

II. oskarżonego **G. B. (2)** uznaje za winnego popełnienia wykroczenia skarbowego zarzucanego mu w punkcie II. aktu oskarżenia kwalifikowanego z art. 77 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 9 §3 k.k.s. i na podstawie art. 19 §1 pkt 2 k.k.s. odstępuje od wymierzenia oskarżonemu kary;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. zasądza od **oskarżonego G. B. (1)** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłata w kwocie 100 zł (sto złotych);

IV. uniewinnia oskarżonego **W. R.** od obu zarzucanych mu czynów;

V. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 §1 k.k.s. poniesione w sprawie wydatki w części przypadającej na oskarżonego **W. R.** przejmuje na Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 1130/14

UZASADNIENIE

(odnośnie G. B. (1))

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. B. (1) i W. R. byli współnikami spółki jawnej działającej pod firmą (...) & W. R.. Spółka ta powstała na podstawie umowy zawartej dnia 22 marca 2006 roku. Główny przedmiot jej działalności stanowiło projektowanie oraz budowa elektrowni wiatrowych. Spółka zatrudniała pracowników. W myśl postanowień umowy, zarówno G. B. (1), jak i W. R. byli uprawnieni do prowadzenia spraw spółki oraz jej reprezentacji. Jednakże zgodnie z ustnym porozumieniem, sprawami gospodarczymi, a zwłaszcza finansowaniem spółki zajmował się G. B. (1), który realizował płatności jej poprzez udzielenie spółce pożyczek pieniężnych dokonywanych ze swojego majątku osobistego. W latach 2011-2014, spółka nie osiągała bowiem zysku i nie miała własnego majątku, mogącego posłużyć do zaspokojenia wierzycieli. W zakresie rozliczeń podatkowych, w latach 2010-2014, (...) spółka jawna korzystała z usług biur rachunkowych.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego W. R. k. 186, 291-292 wyjaśnienia oskarżonego G. B. (1) k. 282-283; zeznania świadka K. S. ze sprawy II Ko3470/15 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze; zeznania świadka Z. S. ze sprawy II Ko3470/15 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze; pełnomocnictwa k. 19, 20; wydruk z KRS k. 157; kopia umowy spółki k. 199-203; odpis KRS 231-232v;

W okresie od 22 lutego 2010 roku do 20 czerwca 2012 roku, mimo ustawowego obowiązku, (...) spółka jawna nie wpłaciła, w ustawowym terminie, na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., zaliczek na podatek dochodowy z tytułu wynagrodzeń za pracę wypłaconym pracownikom w miesiącach styczniu, lutym, marcu kwietniu 2010 roku, marcu, wrześniu i listopadzie 2011 roku oraz styczniu, lutym, marcu, kwietniu i maju 2012 roku w łącznej kwocie 21.148 złotych, i tak:

- kwoty 4.362 złotych, należnej za miesiąc styczeń 2010 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 lutego 2013 roku;
- kwoty 2.458 złotych, należnej za miesiąc luty 2010 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 22 marca 2010 roku;
- - kwotę 19.354 złotych, należną za miesiąc sierpień 2010 roku uiścił w terminie (do dnia 20 września 2010), lecz w niepełnej wysokości (18.833 złotych);
- kwoty 1.620 złotych, należnej za miesiąc grudzień 2010 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 stycznia 2011 roku;
- kwoty 1.978 złotych, należnej za miesiąc marzec 2011 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 kwietnia 2011 roku;
- kwoty 3.208 złotych, należnej za miesiąc wrzesień 2011 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 października 2011 roku;
- kwoty 494 złotych, należnej za miesiąc listopad 2011 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 grudnia 2011 roku;
- kwoty 1.514 złotych, należnej za miesiąc styczeń 2012 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 lutego 2012 roku;
- kwoty 1.978 złotych, należnej za miesiąc luty 2012 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 marca 2012 roku;
- kwoty 1.927 złotych, należnej za miesiąc kwiecień 2012 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 21 maja 2012 roku;
- kwoty 1.088 złotych, należnej za miesiąc maj 2012 roku nie uiścił w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 czerwca 2012 roku;

Dowody: karty weryfikacji deklaracji rocznej k. 2, 5, 69; kopie deklaracje PIT-4R k. 9-10v, 14-15v; korekta deklaracji k. 18;

Nadto, mimo ustawowego obowiązku, (...) spółka jawna nie wpłaciła, w ustawowym terminie, na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., zaliczek na podatek dochodowy z tytułu wynagrodzeń za pracę wypłaconym pracownikom w okresie od grudnia 2012 roku do grudnia 2013 roku w łącznej kwocie 1.211 złotych, i tak:

- kwoty 935 złotych, należnej za miesiąc grudzień 2012 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 21 stycznia 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc styczeń 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 lutego 2013 roku;

- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc luty 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 marca 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc marzec 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 22 kwietnia 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc kwiecień 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 maja 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc maj 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 czerwca 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc czerwiec 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 22 lipca 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc lipiec 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 sierpnia 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc sierpień 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 września 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc wrzesień 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 21 października 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc październik 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 listopada 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc listopad 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 lutego 2013 roku;
- kwoty 23 złotych, należnej za miesiąc grudzień 2013 roku nie uiściła w całości, podczas gdy termin płatności upłynął dnia 20 stycznia 2014 roku;

Dowody: karty weryfikacji deklaracji rocznej k. 69, 152;

Dnia 29 kwietnia 2014 roku, (...) spółka jawna dokonała 3 wpłat na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., które w całości pokryły kwotę uszczuplenia podatku określoną w akcie oskarżenia.

Dowód: pisma z Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. k. 303, 315;

Przesłuchiwany dnia 28 kwietnia 2014 roku w postępowaniu przygotowawczym, oskarżony G. B. (1) oświadczył, iż nie zgadza się z przedstawionymi zarzutami i odmówił składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego G. B. (1) k. 176;

Przesłuchiwany na rozprawie dnia 2 czerwca 2015 roku, oskarżony G. B. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie zdawał sobie sprawy z tego, że istnieje takie zobowiązanie. Gdy się o nim dowiedział, natychmiast je uregulował. On nie był informowany przez Urząd Skarbowy na bieżąco. Wcześniej księgi firmy prowadził pan G.. Potem wszystkie sprawy trafiły do pani P.. Ona nie przekazywała mu odpowiednich informacji. On potem zatrudnił pana S. i wszystko jest prowadzone zgodnie z literą prawa. Spółka była obsługiwana w ten sposób, że jak były jakieś płatności, to on automatycznie przekazywał je ze swojego majątku. Gdyby wiedział, że spółka jest coś winna, to nie byłoby sprawy. Płaciłby na porządku dziennym. W latach 2010-2014, wszystkie konta spółki były zajęte. Była prowadzona egzekucja. Pracownicy zawsze otrzymywali wynagrodzenie. To również było płacone z jego majątku.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego G. B. (1) k. 282;

Oskarżony G. B. (1) nie był dotąd karany.

Dowód: karta karna k. 356;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonych G. B. (1) i W. R., zeznaniach świadków K. S. i Z. S. oraz na treści dokumentów urzędowych zebranych przez oskarżyciela skarbowego.

Sąd dał wiarę dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych, gdyż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez oskarżonych kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności. Są one przejrzyste. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej. Na ich podstawie odtworzyć można szczegółowy i spójny obraz nieprawidłowości w wypełnianiu zobowiązań podatkowych, jakich dopuścił się (...) spółka jawna. W jasny sposób wskazują zakres zaległości fiskalnych i daty zaistnienia zdarzeń, które doprowadziły do ich powstania.

Wątpliwości Sądu nie wzbudziły również kopie dokumentów prywatnych wytworzonych w związku z prowadzeniem działalności przez (...) spółkę jawną, tj. pełnomocnictw (k. 19, 20) oraz umowy spółki (k. 199-203).

Oskarżeni **G. B. (1) i W. R.** nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Z ich wyjaśnień wynika natomiast, że spośród współników spółki, jedynie G. B. (1) zajmował się sprawami finansowymi spółki. Zgodnie z ustnym porozumieniem, to właśnie on zlecał wykonanie usług biurom rachunkowym i zawierał umowy z księgowymi. W latach 2010-2014, spółka korzystała kolejno z usług trzech księgowych: M. G., J. P. i Z. S.. W. R. natomiast, zajmował się głównie nadzorem realizacji projektów. Tym niemniej, G. B. (1) wyjaśnił, że zaległości wynikały z tego, że księgowa J. P. nie przekazywała mu odpowiednich informacji, zaś po zatrudnieniu Z. S., wszystko było prowadzone zgodnie z literą prawa. Ta część jego wyjaśnień budzi zastrzeżenia, z uwagi na to, że spółka składała deklaracje podatkowe, a w okresie pełnienia funkcji księgowego przez Z. S. również nie uiszczała zaliczek na podatek (punkt II. aktu oskarżenia). Nadto brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że świadcząca usługi na rzecz spółki, księgowa J. P. świadomie wprowadzała oskarżonego w błąd. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych w pozostałym zakresie, gdyż były one logiczne, wzajemnie się uzupełniały, a nadto, znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków K. S. i Z. S..

Świadkowie **K. S. i Z. S.** zeznali, że w latach 2010-2014 sytuacja spółki (...) była bardzo zła. Nie osiągała zysku. Sprawami finansowymi spółki, w tym płatnością podatków zajmował się G. B. (1). Robił to za pośrednictwem księgowości. Jakkolwiek, W. R. miał wiedzę o wypłacanych wynagrodzeniach. Według świadków, finansowanie działalności spółki było możliwe dzięki pieniądзом prywatnym, wpłacanym przez G. B. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom wskazanych wyżej świadków, gdyż były one logiczne i odpowiadały wskazaniom doświadczenia życiowego, a nadto w postępowaniu nie ujawniono dowodów przeciwnych, mogących podważyć ich wiarygodność.

Ustalony stan faktyczny daje podstawę do przypisania G. B. (1) obu czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia.

(...) spółka jawna, zatrudniając pracowników, a zatem będąc „zakładem pracy”, była płatnikiem w myśl art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przedmiotowym postępowaniu, w sposób nie budzący wątpliwości wykazano, że w okresie od lutego 2010 roku do czerwca 2012 (punkt I. aktu oskarżenia), w poszczególnych miesiącach wskazanych w akcie oskarżenia, podmiot ten, nie dochował ustawowych terminów, nie wpłacając na rachunek I Urzędu Skarbowego w G. zaliczek potrąconych z wypłaconych wynagrodzeń za pracę. Łączna kwota przeterminowanych zaliczek ze wskazanego tytułu w tym okresie wyniosła przy tym 21.148 złotych. Zgodnie z art. 53 § 14 k.k.s., była to zatem „kwota małej wartości”, nie przekraczająca w czasie popełnienia czynu dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę. Natomiast w okresie od stycznia 2013 roku do stycznia 2014 roku (punkt II. aktu oskarżenia), łączna kwota przeterminowanych zaliczek wyniosła 1.211 złotych. Kwota ta nie przekraczała zatem

pięciokrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę (tzw. ustawowego progu – art. 53 § 3 w zw. z art. 53 § 6 k.k.s.), co pozwalało na zakwalifikowanie tego czynu jako wykroczenie skarbowe.

Należy w tym miejscu zauważyć, że znamię czasownikowe "nie wpłaca", wymienione w art. 77 k.k.s., polega na zaniechaniu uiszczenia pobranego podatku na rzecz organu podatkowego. Przy czym, niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie IV KKN 427/98). Wystarczy, że dokonano jego potrącenia, tj. wypłacono pracownikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 1999 roku w sprawie III KKN 434/97). W sprawie bezsporne było to, że w okresach wskazanych w akcie oskarżenia, pracownikom spółki były wypłacane wynagrodzenia. W myśl art. 38 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przekazanie pobranych zaliczek na podatek powinno nastąpić w terminie do dnia 20 miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaliczki pobrano. Przy czym, w myśl reguły wyrażonej w art. 12 § 5 o.p., jeżeli ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się następnny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy.

Przepis art. 9 § 3 k.k.s. pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która była wprawdzie nie wypełniła osobiście znamion przestępstwa skarbowego, lecz która pełniła określoną funkcję na rzecz podmiotu zbiorowego ponoszącego odpowiedzialność podatkową, tj. zajmowała się sprawami gospodarczymi, a w szczególności sprawami finansowymi tego podmiotu. W toku postępowania wykazano, że G. B. (1), z racji wewnętrznego podziału obowiązków uzgodnionego z W. R., jako jedyny ze wspólników pełnił taką funkcję w (...) spółka jawna. Stąd, mimo iż nie zajmował się on osobiście wykonywaniem przelewów internetowych, ani też nie wydał polecenia przeznaczenia na inne cele środków pieniężnych przeznaczonych na pokrycie zaliczek, możliwe było przypisaniem mu czynów wypełniających znamiona opisane w art. 77 § 2 i § 3 k.k.s.

Oba z przypisanych G. B. (1) czynów miały charakter wieloetapowy. Fakt, iż nieuiszczenie zaliczek na podatek dochodowy nastąpiło niejako „na raty”, w krótkich odstępach czasowych i z wykorzystaniem tej samej sposobności, pozwolił uznać każdą z grup zachowań wskazanych w punktach I. i II. aktu oskarżenia, za jeden czyn zabroniony (tzw. czyn ciągły w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.).

W czasie popełnienia przez oskarżonego G. B. (1) przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. G. B. (1) jest i już w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynów G. B. (3) nie był znaczny. Kwoty niewpłaconych przez spółkę zaliczek na podatek należy bowiem uznać za stosunkowo niskie. Nadto, w toku postępowania karnoskarbowego, zaległe zaliczki zostały przez spółkę w całości uiszczone.

Sąd doszedł do wniosku, że również wina podejrzanego nie była znaczna. Wypłata wynagrodzeń pracownikom nastąpiła z własnych środków oskarżonego poprzez udzielenie pożyczki Spółce, która nie posiadała płynności finansowej. W tym kontekście kredytowanie działalności Spółki poprzez nieodprowadzenie należnych zaliczek jest wprawdzie niedopuszczalne, ale jest przejawem znacznego nasilenia złej woli.

Oskarżony jako osoba od szeregu lat (...) niewątpliwie miał świadomość co do obowiązku pobrania i odprowadzenia składek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłaconych wynagrodzeń.

W ocenie Sądu, właściwości osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy tryb życia, w tym brak uprzedniej karalności, pozwalają sądzić, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni on ponownie przestępstwa. Postawa oskarżonego daje realną nadzieję na to, że jego czyny nie wynikały ze jego złej woli, były jedynie efektem zaniedbań w procesie zarządzania spółką. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje jakichkolwiek

podstaw do stwierdzenia jakoby był on osobą zdemoralizowaną. Sąd odniósł wrażenie, iż samo prowadzenie przeciwko oskarżonemu postępowania karnego i postawienie go w stan oskarżenia było dla niego pewną dolegliwością, która może odwieść go w przyszłości od popełniania przestępstw i przykładania większej wagi do monitorowania statusu zobowiązań publicznoprawnych.

Ponieważ w badanej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki pozytywne, określone w art. 66 §1 k.k. (szkodliwość społeczna czynu oraz wina sprawcy nie były znaczne, a prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego jest pozytywna) oraz, że nie została spełniona przesłanka negatywna z art. 66 § 2 k.k. (czyn z art. 77 § 2 k.k.s. zagrożony jest karą grzywny), w punkcie I. sentencji wyroku, Sąd zastosował wobec oskarżonego G. B. (1) dobrodziejstwo warunkowego umorzenia postępowania w odniesieniu do czynu wymienionego w punkcie I. aktu oskarżenia, ustalając długość okresu próby na rok. Należy podkreślić, iż wyrok warunkowo umarzający postępowanie jest na gruncie postępowania karnego orzeczeniem szczególnym. Mimo stwierdzenia zaistnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności karnej, wydający rozstrzygnięcie sąd odstępuje od skazania sprawcy przestępstwa. Postawa sprawcy w okresie próby decyduje o tym, czy odstąpienie od skazania ma charakter definitywny. Przepisy art. 68 k.k. nakładają na osobę, wobec której zastosowano ten środek obowiązkowy, których nieprzestrzeganie rodzi możliwość, a w niektórych przypadkach konieczność podjęcia postępowania i wydania wyroku skazującego. Mimo dolegliwości, jakie za sobą niesie, warunkowe umorzenie postępowania stanowi niewątpliwą korzyść dla osoby nim objętej, która nie jest z jego powodu uważana za „osobę karaną”. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 4 § 1 k.k., umarzając warunkowo postępowanie, Sąd zastosował wobec G. B. (1) ustawę nową, tj. inną, niż obowiązująca w momencie popełnienia przestępstwa, gdyż sytuacja prawna oskarżonego pod rządami obu ustaw była taka sama.

Z tożsamyh względów, tj. z uwagi na niewysoki stopień szkodliwości społecznej czynu i niewysoki stopień winy oraz z uwagi na warunki osobiste oskarżonego, w punkcie II. sentencji wyroku, pomimo uznania oskarżonego za winnego, Sąd odstąpił od wymierzenia G. B. (1) kary za wykroczenie skarbowe zarzucane mu w punkcie II. aktu oskarżenia.

W punkcie III. sentencji wyroku, Sąd obciążył G. B. (1) kosztami postępowania, albowiem swoim zachowaniem przyczynił się do ich powstania. Oskarżony jest osobą majątną. Ich uiszczenie nie będzie dla niego dolegliwe.